

Î N C H E I E R E

09 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Nicolae Craiu, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi și de reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Elena Cociu și reprezentantul ei, avocatul Maxim Belinschi împotriva Ministerului Justiției cu privire la repararea prejudiciului moral și material cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere penală,

c o n s t a t ă :

La 04 iulie 2016, Elena Cociu și reprezentantul ei, avocatul Maxim Belinschi s-au adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției cu privire la repararea prejudiciului moral și material cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere penală.

În motivarea acțiunii au invocat că, la 06 februarie 2015 ofițerul superior de investigații al Serviciului investigare a fraudelor economice a Inspectoratului de Poliție Ciocana, Teodor Maleca a fost înaintat demers judecătorului de instrucție privind autorizarea efectuării percheziției în apartamentul nr.7 și în încăperile auxiliare din str. Ștefan cel Mare nr.21c/1, com. Bubuieci, mun. Chișinău pe motivul că există material conform căruia a devenit cunoscută informația operativă referitor la activitatea ilegală a Elenei Cociu și Vladislav Braga, care prestează servicii de locațiune contra plată fără declararea mijloacelor bănești în modul stabilit de legislație, cât și comercializarea apartamentelor din str. Mircea cel Bătrîn, com. Bubuieci. La aceeași dată, judecătorul de instrucție din cadrul Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău a emis încheierea prin care s-a autorizat efectuarea percheziției în apartamentul nr. 7 și în încăperile auxiliare din str. Ștefan cel Mare nr. 21c/1, iar în aceeași zi a avut loc percheziția propriu-zisă.

Menționează, că la 06 februarie 2015, în jurul orelor 17.40, același colaborator de poliție, Teodor Maleca repetat a venit pe adresa menționată pentru a înmîna Elenei Cociu citație de a se prezenta la 07 februarie 2015, însă soțul ultimei, Vladislav Braga i-a interzis acestuia să aibă acces în imobilul respectiv, deoarece nu avea autorizația corespunzătoare. În pofida faptului interzicerii de a intra în imobilul respectiv, Teodor

Maleca, concomitent cu un locatar al blocului locativ a pătruns în interior, aflându-se în intervalul orei 17.42 pînă la 18.07 și s-a interesat de Elena Cociu de la unii locatari. Pe faptul dat a fost depusă plîngere în conformitate cu art. 274 din Codul de procedură penală, însă s-a refuzat în pornirea urmăririi penale.

Relevă că la 06 martie 2015, de către procurorul în Procuratura sect. Ciocana, Renata Anici a fost pornită urmărirea penală în baza existenței bănuielii rezonabile că de către Elena Cociu a fost comisă infracțiunea prevăzută de art. 241 alin. (1) din Codul penal, pe motivul că în perioada anilor 2013 – 2015, Elena Cociu a organizat prestarea serviciilor de locațiune a apartamentelor persoanelor fizice din blocul locativ situat în mun. Chișinău, com. Bubuieci, str. Ștefan cel Mare 21c/1, transmițînd apartamente în locațiune diferitor persoane în baza unor contracte tipizate, fără a fi înregistrate în modul stabilit de legislație. În aceeași zi, procurorul respectiv, dispune prin ordonanțe petrecerea percheziției în toate apartamentele din blocul locativ situat în mun. Chișinău, com. Bubuieci, str. Ștefan cel Mare nr.21c/1, iar judecătorul de instrucție a autorizat petrecerea perchezițiilor respective, în urma cărora au fost deranjați și au creat incomodități locatarilor blocului locativ menționat.

Afirmă că la 17 mai 2015, avocatul Maxim Belinschi în baza informației primite de la Camera de Licențiere și de la Direcția generală comerț, alimentație publică a Primăriei mun. Chișinău, dar și în baza informației prezentate de Elena Cociu, s-a adresat cu cerere procurorului Renata Anici prin care a solicitat încetarea urmăririi penale și scoaterea de sub urmărire penală a Elenei Cociu, însă prin ordonanța procurorului Renata Anici din 24 iunie 2015 cererea respectivă a fost respinsă, fiind depusă plîngere în conformitate cu art. 299-299² din Codul de procedură penală.

Ulterior, la 06 iulie 2015 a depus o cerere repetată cu motive suplimentare prin care a solicitat încetarea urmăririi penale, însă la 30 iulie 2015 a recepționat prin poștă ordonanța procurorului Renata Anici prin care s-a respins repetat cererea înaintată. Concomitent cu aceasta, a recepționat și ordonanța procurorului interimar al sect. Ciocana, Anatolie Vițu prin care s-a respins plîngerea depusă în ordinea art. 299 – 299² din Codul de procedură penală, deoarece pe cauza penală se efectuează acțiuni de urmărire penală îndreptate spre stabilirea adevărului pe caz.

Obținînd de la OCT Chișinău informația cu privire la sechestrul aplicat asupra apartamentelor blocului locativ din com. Bubuieci, str. Ștefan cel Mare 21c/1, și în urma cererilor înaintate la 22 iulie 2015 și la 22 august 2015, a luat cunoștință de încheierile emise de judecătorul de instrucție din Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 22 mai 2015 prin care s-a aplicat sechestrul pe apartamentele nr.1-36 din blocul locativ menționat supra și pe construcția nefinisată din com. Bubuieci, str. Bubuieci 10/2, iar prin deciziile Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2015, s-au anulat ca fiind ilegale încheierile emise de judecătorul de instrucție din Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 22 mai 2015.

Relevă că la 10 august 2015 a depus plîngere în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, prin care a solicitat anularea ordonanțelor emise de Procuratura sect. Ciocana, mun. Chișinău în baza cărora s-a refuzat în încetarea urmăririi penale și scoaterea de sub urmărirea penală a Elenei Cociu, iar prin încheierea judecătorului de instrucție din Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 20 noiembrie 2015 s-a respins plîngerea respectivă.

Invocă faptul că la 01 noiembrie 2015 a depus plîngere la Procuratura Generală pe acțiunile procurorului din Procuratura sect. Ciocana, Renata Anici, prin care a solicitat încetarea urmăririi penale pornite, scoaterea de sub urmărirea penală a Elenei Cociu și

tragerea la răspundere disciplinară a procurorului Renata Anici.

Menționează că urmare a cererii înaintate la 03 noiembrie 2015 judecătorului de instrucție, prin încheierea judecătorului de instrucție din Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 04 decembrie 2015 s-a constatat faptul încălcării termenului rezonabil de desfășurare a procesului penal pe cauza penală nr. 2015488009 și s-a obligat procurorul și organul de urmărire penală a IP Ciocana să urgenteze urmărirea penală în cauza penală menționată, fiindu-i stabilit un termen pentru finisarea urmăririi penale de o lună, calculat din data emiterii încheierii.

Afirmă că la 07 decembrie 2015 în adresa Procurorului sect. Ciocana și Procuraturii Generale a fost depusă plîngere asupra ordonanței de pornire a urmăririi penale pe cauza penală nr. 2015488009 în privința Elenei Cociu, însă prin ordonanța procurorului, adjunct al procurorului sect. Ciocana, Anatol Vițu din 24 decembrie 2015, s-a respins plîngerea parvenită de la Procuratura Generală, precum și plîngerea adresată Procuraturii sect. Ciocana.

La 24 decembrie 2015, ofițerul de urmărire penală din IP Ciocana, Denis Miheev a emis ordonanța în baza căreia Elena Cociu a fost recunoscută în calitate de bănuït pe cauza penală nominalizată.

Ulterior, prin ordonanța din 04 ianuarie 2016 emisă de procurorul din Procuratura sect. Ciocana, Renata Anici, s-a dispus scoaterea integrală de sub urmărirea penală a Elenei Cociu din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Consideră că urmărirea penală nu trebuia să înceapă, iar aplicarea în mod clandestin a sechestrului asupra bunurilor imobile ce aparțin cu drept de proprietate Elenei Cociu i-a fost cauzat prejudiciu material enorm, iar prin acțiunile ilegale ale organelor de urmărire penală, i-a fost știrbită imaginea și reputația, cauzându-i prejudiciu moral în mărime de 50000 de lei.

Solicită încasarea din bugetul de stat a prejudiciului material cauzat Elenei Cociu în sumă de 50000 de euro, ca rezultat a aplicării ilegale a sechestrului pe bunurile imobile și restituirii arvunei duble din motivul imposibilității înstrăinării mai multor apartamente și a unui bun imobil pe care s-au aplicat sechestre ilicite; încasarea din bugetul de stat a prejudiciului material cauzat Elenei Cociu prin tragerea ilegală la răspundere penală, ca urmare a achitării onorariului avocatului pentru prestarea serviciilor juridice în sumă de 3723 de euro, achitați avocatului în lei, echivalentul a 81502 lei; încasarea din bugetul de stat a prejudiciului moral cauzat Elenei Cociu ca urmare a tragerii ilegale la răspundere penală în mărime de 50000 de lei; obligarea procurorului din Procuratura sect. Ciocana, Renata Anici să prezinte în formă scrisă scuzele oficiale pentru tragerea la răspundere ilegală a Elenei Cociu.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 02 august 2016 s-a atras în proces Procuratura Generală în calitate de intervenient accesoriu (vol.1, f.d.215).

Prin hotărîrea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 noiembrie 2016, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Elena Cociu împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral și material, obligarea procurorului să prezinte scuze oficiale și încasarea cheltuielilor de judecată. S-a încasat din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul Elenei Cociu suma de 5000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, suma de 15000 de lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 5000 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, în total suma de 25000 de lei. În rest, pretențiile ce țin de repararea prejudiciului moral, material, încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică și obligarea procurorului Renata Anici din Procuratura sect.

Ciocana să prezinte scuze oficiale, s-au respins ca neîntemeiate (vol.2, f.d.28).

În susținerea poziției prima instanță a constatat că materialul probator anexat la materialele cauzei denotă incontestabil faptul că Elenei Cociu i-au fost cauzate suferințe psihice prin faptul că a fost atrasă la răspundere penală pentru acțiuni în care nu s-au constatat elementele infracțiunii.

La fel, prima instanță a reținut că aplicarea sechestrelor asupra bunurilor reclamantei a fost ilegală, în sensul prevederilor art. 3 lit. c) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998 (în continuare – Legea nr. 1545 din 25.02.1998), iar reclamanta nu a confirmat prin probe pertinente și concludente suferințele invocate de ea în măsura în care să fie pasibilă repararea prejudiciului moral în mărimea solicitată.

Cu referire la repararea prejudiciului material, instanța a reținut că reclamanta nu solicită restituirea averii sechestrate, în sensul art. 7 lit.c) din Legea nr. 1545 din 25.02.1998, prejudiciul nefiind justificat.

În partea ce ține de încasarea onorariului achitat avocatului pentru prestarea serviciilor juridice în cadrul urmăririi penale, instanța a conchis că reclamanta nu a justificat cheltuielile de asistență juridică. La fel, s-a notat faptul că prin reducerea onorariului avocatului instanța nu a intervenit în convenția încheiată între părți, ci doar stabilește în mod corespunzător cuantumul cheltuielilor de judecată în sensul art. 96 din Codul de procedură civilă.

Ce ține de pretenția cu privire la obligarea organelor Procuraturii Generale să prezinte scuze oficiale, instanța a reținut că reclamanta a omis termenul de 15 zile prevăzut la art. 12 alin. (4) din Legea nr. 1545 din 25.02.1998.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017 s-au respins din lipsă de temei apelurile declarate de Elena Cociu, Ministerul Justiției și Procuratura Generală și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 noiembrie 2016.

La 04 septembrie 2017 reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și casarea parțială a hotărârii primei instanțe, cu admiterea integrală a acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale cauzei exprimându-și dezacordul cu hotărârile instanțelor inferioare.

Susține că odată ce instanța de apel a constatat aplicarea ilegală a sechestrului asupra bunurilor imobile a Elenei Cociu, urma să constate și cauzarea prejudiciului material direct cauzat recurentei în urma restituirii arvunei duble lui Victor Melinte.

Afirmă că instanțele inferioare au apreciat eronat probele ce demonstrează cuantumul onorariului avocatului pentru serviciile de asistență juridică în cadrul cauzei penale, a prejudiciului moral, precum și a cheltuielilor de judecată, referindu-se la explicațiile hotărârilor explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție.

La 31 octombrie 2017, reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În argumentarea acestuia a invocat că Elena Cociu nu a fost trasă la răspundere penală și nici nu i s-a acordat statutul de condamnat, nefiind întrunite condițiile de la art.3 alin. (1) din Legea 1545 din 25.02.1998.

Consideră că este necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de organul de drept, iar instanțele inferioare nu au indicat care act normativ justifică răspunderea statului.

Susține că instanța de apel nu a ținut cont de explicațiile din recomandarea Curții Supreme de Justiție nr.23 pentru a determina cheltuielile pentru asistență juridică în cauza penală și în prezenta cauză, reieșind din jurisprudența CEDO și practica națională.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că acestea sunt inadmisibile pentru următoarele.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul reține că la 10 iulie 2017, Elena Cociu a recepționat decizia Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017 (vol.2, f.d.130-151), fapt confirmat prin recipisa semnată de ultima (vol.2, f.d.153), iar cererea de recurs a fost depusă la 04 septembrie

2017, ce reiese din amprenta sigiliului aplicată pe recurs (vol.2, f.d.156). Prin urmare, recursul declarat de reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi se consideră exercitat în termen.

Totodată, instanța de recurs conchide că recursul reprezentantului Ministerului Justiției, Daniel Pantea a fost depus în termen, deoarece din materialele cauzei nu se poate desprinde momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017, însă aceasta a fost expediată părților prin scrisoare de însoțire cu nr. de ieșire 12153 din 23 iunie 2017 (vol.2, f.d.152), iar cererea de recurs a fost depusă la 31 octombrie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicat pe recurs.

Alegațiile din recursul declarat de reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi că, odată ce instanța de apel a constatat aplicarea ilegală a sechestrului asupra bunurilor imobile a Elenei Cociu, urma să constate și cauzarea prejudiciului material direct cauzat recurentei în urma restituirii arvunei duble lui Victor Melinte, nu pot fi reținute, deoarece repararea prejudiciului material în sensul art. 7 lit.c) din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 se referă la averea confiscată ori trecută în venitul statului sau ridicată de organul de urmărire penală, precum și averea sechestrată, însă în speță nu se reține astfel de acțiune.

La fel nu pot fi reținute cele invocate de reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi precum că instanțele inferioare au apreciat eronat probele ce demonstrează cuantumul onorariului avocatului pentru serviciile de asistență juridică în cadrul cauzei penale, a prejudiciului moral, precum și a cheltuielilor de judecată, deoarece forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

Cu referire la argumentele din recursul declarat de reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea precum că, Elena Cociu nu a fost trasă la răspundere penală și nici nu i s-a acordat statutul de condamnat, nefiind întrunite condițiile de la art.3 alin. (1) din Legea 1545 din 25.02.1998, nu pot fi reținute, întrucât răspunderea penală implică obligația unei persoane de a răspunde în fața organelor de urmărire penală și apoi în fața instanței de judecată pentru fapta prevăzută de legea penală pe care a săvârșit-o, obligația de a suporta măsurile de constrângere penală prevăzute de lege pentru săvârșirea infracțiunii și obligația de a executa pedeapsa aplicată.

Mai mult, art. 2 din aceeași lege prevede noțiunea de acțiuni ilicite, și anume acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Din aceleași raționamente descrise supra nu pot fi reținute nici cele inserate în recursul reprezentantului Ministerului Justiției, Daniel Pantea, că este necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de organul de drept, iar instanțele inferioare nu au indicat care act normativ justifică răspunderea statului.

Cu referire la faptul invocării de către recurenți a recomandării Curții Supreme de Justiție și a hotărârilor explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție, completul de admisibilitate reiterează că, recomandările Curții Supreme de Justiție și hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție reprezintă evaluări ale practicii judiciare existente și aserțiuni cu privire la modul de punere în aplicare a legii, avînd caracter consultativ și nu pot constitui baza formală a hotărârilor judecătorești, pentru că nu sunt izvor oficial de drept. Mai mult, practica națională pe asemenea categorii de litigii invocate în cererea de recurs este diferită de respectiva cauză.

Referitor la cele invocate de reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea precum că prejudiciul material sub formă de cheltuieli pentru asistență juridică este neîntemeiat, instanța de recurs menționează că, probele prezentate cu privire la cheltuielile suportate, instanțele inferioare le-au dat o apreciere prin prisma dispozițiilor art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căroră, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Instanța de recurs constată că, cererile de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept și o apreciere a probelor efectuate de reprezentanții recurenților care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanța de apel a interpretat elocvent și a aplicat corect normele de drept incident speței, prin prisma circumstanțelor importante ale cauzei.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentanții recurenților nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rînd chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursurile declarate de reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi și de reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea nu s-au bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsite de șanse de succes și nu sunt capabile să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi și reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea au depus cererile de recurs, după ce au avut posibilitate de a fi auziți de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenților le-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul cînd nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în

vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că argumentele invocate în recursuri nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție în mod unanim ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi și de reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursurile declarate de reprezentantul Elenei Cociu, avocatul Maxim Belinschi și de reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nicolae Craiu

Ion Druță